

hele kommunale Beskatning, og hvor altsaa de faste Eiendomsstatter ved Benyttelsen af Gjennemsnittet af Aarsret 1853—62 maatte vise sig at være under $\frac{1}{6}$ af samtlige Statter, skulde de faste Eiendomsstatter forhøies til denne Sjettedel. og forsaavidt de maatte være over en Fjerdedel af samtlige Statter, var det Kommunalbestyrelsen tilladt at foreslaa dem nedfatte til denne Fjerdedel. Hvorledes stiller nu Forholdet sig i Landets forskjellige Kommuner med Hensyn til dette Spørgsmaal? Efter det statistiske Materiale, der nu foreligger i den nysnævnte Betænkning, er der i dette Døielik her i Landet 49 Kjøbstadkommuner, hvor de faste Eiendomsstatter ere gaaede ned under en Sjettedel. Det er min Opfattelse, at det er et Misforhold, der saaledes er kommet tilstede. Jeg støtter mig i denne Henseende til den Betragtning, der navnlig i dette Thing gjorde sig gjældende i 1863, da Loven af 1863 var til Behandling. Det blev da med stor Styrke gjort gjældende, at hvor meget man end maatte være tilbøjelig til at anse Formue- og Leilighedsstatten for den bedste af alle Statter, fordi den ialtsald under visse Forhold er bedst egnet til at ramme Skatteevnen, og hvilke theoretiske Anker man end kan fremsætte imod de faste Eiendomsstatter, maatte det dog erkjendes, at den Kommune vilde være daarlig stillet, som skulde have sin aller væsentligste Indtægt af den personlige Skat. Dette Thing hævdede dette Princip saa stærkt, at da den daværende Ridenrigsminister havde forelagt Loven af 1863 saaledes, at den eengang fastsatte Norm for de faste Eiendomes Beskatning fremtidig ikke skulde kunne forandres uden ved Lov, forandrede dette Thing denne Bestemmelse, idet man udtalte — det foreligger i Udvalgets Betænkning med udtryffelige Ord —, at man fandt det betænkeligt saaledes at fixere de faste Eiendomsstatter, og at Udvalget meget mere maatte anse det for at være i Kjøbstadkommunernes vel forstaaede Interesse, at man med visse Mellemrum gav Kommunerne gennem Revisionen en Afgang til at udvæne det Misforhold, der i Tidens Løb maatte være kommet tilstede mellem de personlige og Eiendomsstatterne. Naar man altsaa i 1863 gif ud fra, at det er fornuftigt i alt Fald at fastholde en Sjettedel Eiendomsstat i Kjøbstæderne, saa vil jeg ogsaa tillade mig at tro, at det i 1880 vil være det Forstandigste at holde sig nær dertil; men ogsaa hvad dette Spørgsmaal angaar, er det Forslagsstillernes Mening, at man skal lade Kommunerne have deres Frihed i denne Henseende, idet der kun skal indrømmes dem en Tilladelse til at forhøie Eiendomsstatten til en Sjettedel af samtlige Statter, forudsat, at den er gaaet ned derunder. I det Hele tror jeg, at man i 1863 gjorde et, om jeg saa tør kalde det, doktrinært Experiment, som alvorlig er kommet til at svie til Kjøbstadkommu-

nerne. Man vilde der søge at gennemføre den personlige Beskatning i et langt videre Omfang, end man har tænkt paa andesteds. Jeg tror, at det er betænkeligt, og at det kan spores trindt omkring i Kjøbstadkommunerne, at man ved det Experiment, man dengang gjorde, altfor overvætted har læstet Byrden over paa den personlige Skat, hvoraf Følgen er bleven, at den Attraktion, som Hovedstaden af mange Grunde allerede har, bliver endnu stærkere overfor Kjøbstadbefolkningen, og at de store Formuer, som dog paa mange Maader bringe Virksomhed tilstede i Kommunerne, saasnart de paa nogen Maade kunne løsribe sig fra vedkommende Kjøbstadkommune, ty til Hovedstaden, hvor man er vis paa, at man i alt Fald ikke uden Lovforandring kan komme til at svare mere end 3 pCt. af sin Indtægt. Og her i Kjøbenhavn har man saa langt fra villet opgive de faste Eiendomme som en meget væsentlig Gjenstand for kommunal Beskatning, at Kjøbenhavns Kommune i dette Døielik har sin største Indtægt af de faste Eiendomsstatter. Det maa i denne Henseende være tilstrækkelig at oplyse det høie Thing om, at i 1877 — jeg har i dette Døielik ikke Oplysninger fra noget senere Aar — gav Indkomstskatten i Kjøbenhavn kun en Indtægt af 1,470,000 Kr., medens de faste Eiendomsstatter den Gang udgjorde 2,057,000 Kr. Man har saaledes i Kjøbenhavn i 1861, da man ordnede Skattevæsenet her, vel vogtet sig for at tage Statterne bort fra de faste Eiendomme i Ekspeditionen af, at disse Statter er Kommunen under alle Omstændigheder sikker paa. Hvad dernæst Landkommunerne angaar, da har man heller ikke der tænkt paa at forandre den bestaaende Lovgivning derhen, at Amtarepartitionsfondens Udgifter skulle udredes i alt Fald væsentlig ved Paaligning af personlig Skat. Skatten udskrives her som bejendt allevegne af Hartkornet, og kun en Treiedel kan Amtsrådet fordele paa de paagjældende Sognekommuner. Jeg betvivler ogsaa meget, at Sogneraadene, om det var dem muligt, vilde forlade Hartkornet som et væsentligt Beskatningsobjekt og gaa over til den personlige Skat for at skaffe Sognekommunens Fornødenheder tilveie. Der er yderligere en Betænkelighed, som kommer til, navnlig for Kjøbstadkommunerne, ved altfor meget at lette de faste Eiendomsstatter og gaa over til personlig Skat, og det er den, at man i dette Døielik, efterat ogsaa Næringsstatten bliver ophævet, vil savne ethvert Middel til at beskaffe de Næringsbrug, hvis Indehavere ikke bo i den paagjældende Kommune. Hvis man lod de faste Eiendomsstatter saa godt som forsvinde i Kjøbstæderne og tillige har hevet Næringsstatten, vil et stort Handelsfirma kunne kjøbe Eiendomme i Kommunen og drive en stor Forretning der, uden at det vil være muligt gennem den personlige Formue- og Leilighedsstat at ramme denne Forretning. Dette er en Grund mere, hvorfor